

KUIFJE

IEDEREN DONDERDAG

4,00
FRS

In Nederland : 25 cts.

Waarheen leidt deze geheimzinnige man onze vriend Kim?... (Zie blz. 3)

DE BUITENGEWONE WERELDREIS VAN CORENTIN FELDOE

Tekst en tekeningen van PAUL CUVELIER

Imaël belooft de kooplieden hun goederen weer te geven, indien zij hen naar de "woestijnstad" willen brengen.

Onderfussen leidt die geheimzinnige slangenbezweerder Kim naar het gebergte

Hier woon ik!

Na een lange en moeizame tocht komen ze voor een pyramidevormige rots te staan, die door vele slangen bewaakt wordt.

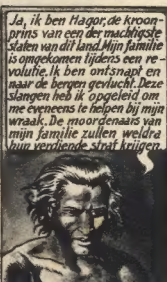
Zij trekken het hol binnen. Kim is niet erg gerust.

Wat wens je?

Dat weet ik nog niet. Ik had ongewone bewegingen bemerkt in het naburige bos, en bij 't vallen van den nacht ben ik eens, gaan kijken wat er om ging. Ik heb je gevangen genomen, omdat ik meen dat je me zult kunnen helpen in mijn wraak.

Je wraak?

Ja, ik ben Hago, de kroonprins van een der machtigste staten van dit land. Mijn familie is opgekomen tijdens een revolutie. Ik ben ontvoerd en naar de bergen gevoerd. Deze slangen heb ik opgeleid om me eveneens te helpen bij mijn wraak. De moordenaars van mijn familie zullen weldra hun verdienste snot krijgen.

Na het verhaal van den prins, aanhoord te hebben, vertelt Kim de treurige geschiedenis van zijn rampspoedige vaderstad, die eertijds zo ruchtig was en weleerend.

Je strijd, voor een edele zaak, en ik wil je helpen! Je kameraden zijn nu reeds ver van hier, maar we zullen ze misschien weervinden in de woestijnstad, waar de sultan opgesloten zit. Met de hulp van mijn leerlingen, zullen we hen bevrijden. En laten we er maar dadelijk op af trekken!...

Onverkocht wordt de prins Kim's bondgenoot. Hij zal Corentin dan toch weerzien.

De "woestijnstad" bevindt zich op een halve dagreis diep in dit woud. Wij durven 't niet verder begeleid, want het krioelt hier van bandieten.

De kooplieden hebben Imaël en Corentin tot kort bij de geheimzinnige stad gebracht, en mogen nu gerust verder gaan.

Ik vrees, dat men ons belogen heeft! We gaan reeds uren lang en er is nog altijd niets te zien.

Ik geloof dat we er zijn!

Toen prins Hago en Kim hun poging bijna wilden opgeven, ontdekten ze de poorten van een majestatische ouden tempel.

(Wordt voortgezet.)

WOUDLOPERS HOEKJE

HOE EEN STAFKAART OPPLAKKEN ?

ALLES bij mekaar, is een op linnen geplakte stafkaart nog de duurzaamste.

Neem je stafkaart, en snijd die (met behulp van een metalen regel en een scheermesje) in stukken die, na ze opgeplakt zijn, nog handelbaar zijn en b.v. in je zak kunnen gestoken worden.

Span dan een stuk linnen (zo fijn mogelijk geweven) op een tekenplank, of gewoon op een plankenvloer. Dit stuk moet $\pm$ een 15-tal cm. groter zijn langs boven en onderaan, dan je kaart.

Goed opspannen langs alle zijden, met nageltjes is hoofzaak.

Nu kan je beginnen te plakken. Eén na één worden de stukken kaart met koude lijm besmeerd, en daarna opgeplakt, te beginnen met den linker bovenhoek.

Laat een afstand van + 5 mm. tussen ieder stuk.

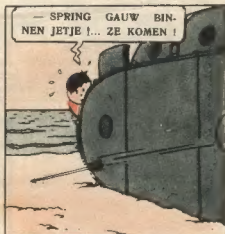
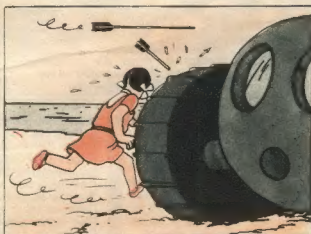
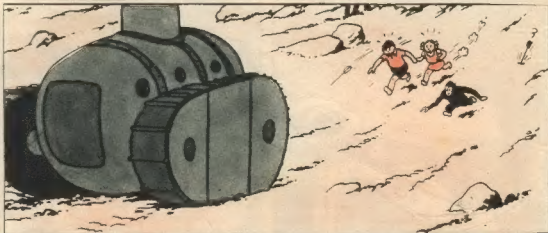
Laat dan goed drogen, zonder de spijkers los te maken. 's Anderdaags maak je alles los, knip het linnen op ongeveer 1 1/2 cm van den rand van de kaart af, dan plooi je 1 cm. om, en plak die aan de andere zijde. Vergeet niet de hoeken schuin af te knippen.

Zo is 't afgelopen! Goede trek!

WOUDLOPER.

DE GEHEIMZINNIGE... de avonturen van Jo. Jetje...

Alle rechten voorbehouden.)

KNUTSEL Je mee?

IK geef jullie hier enkele raadgevingen voor het maken van landschap- en herinneringsfoto's.

Over het algemeen is het de liefhebbers, die een gewoon fototoestel bezitten, niet aan te raden landschappen met zeer grote horizonten te maken. Middelmaterige objectieven zijn immers niet geschikt om met voldoende nauwkeurigheid de talloze bijzonderheden, die zich bij deze gezichten voordoen, op te nemen. Elke regel heeft nochtans

uitzonderingen; en zo maak ik uitzonderingen voor de berggezichten. De bergen zijn immers een geweldige massa en van heel ver gezien, blijven ze nog immer grote personages voor ons eenvoudig apparaat. Maar denken jullie betere opnamen te verwezenlijken dan sommige postkaarten die men steeds ter plaatse kan kopen?

Bij wandelingen evenwel gaan jullie zeker zeer schilderachtige hoekjes voorbij die voor de massa onbekend bleven en die het onderwerp kunnen worden van kleine, stemmige schilderijtjes.

Ik heb in mijn bibliotheek een « Handleiding tot het samenstellen van landschappen », die niet minder dan 450 bladzijden telt. Ik kan jullie dat ganze boek natuurlijk niet overschrijven. Doch jullie moeten toch de voornaamste regels leren kennen.

Eerst en vooral moeten jullie er steeds goed voor zorgen het apparaat zeer horizontaal te houden, zonder het op te heffen of te laten zakken om er een

onderwerp in te zien, dat normaler wijze niet in zijn veld ligt. De horizon zal dus gewoonlijk ongeveer in 't midden van de hoogte liggen.

Geen enkele massa, en vooral het voornaamste onderwerp niet, mag in het midden staan, noch op de verticale of horizontale as die door het centrum gaat, er is plaats genoeg om deze eiders te verdelen.

Zoekt steeds een vluchtlijn die, van de massa's van het voorplan uit, jullie oog naar het geheel van het beeld en tot op de eerste horizon leidt; dit kan een rechte baan zijn of een kronkelende weg, een rivier, een rij bomen, of een omheining...

Het « voorplan », dat zo belangrijk en nochtans zo verwaarloosd wordt, ontbreekt bijna nooit; men vindt het overal, maar men is er zich niet van bewust. Gaan jullie maar enkele meters achteruit; de boomtak die daar even jullie hoofd bijna raakte, zal het bovendeel van de foto versieren. Enkele

JAN BREUER

BESTE lezers, vandaag zal ik jullie het leven vertellen van een vriendelijke kaffe rekker, Jan Breuer.

Hij werd geboren in 1919 in een mijnwerkersfamilie en draagt dan ook de stempel van dat ras. Van zijn prilste jeugd werd hij onweerstaanbaar door de sport aangetrokken, en afwisselend trad hij op als voetballer, atleet, en turner.

Eindelijk echter kwam hij bij de renners terecht!

In die loopbaan had hij echter onmiddellijk af te rekenen met tegenslag, want het is niet in krijtsgevangenschap dat men een groot renner wordt.

Tot driemaal toe trachtte hij te ontsnappen, maar het was slechts op 31 Mei 1945 dat hij definitief naar huis mocht.

In Juli 1945 trad hij terug op als junior te Ketani, om in 1946 onafankelijk te worden.

In die categorie behaalde hij dat jaar een hele reeks zegepralen en onderscheidde zich in de Ronde van België. Dit jaar kwam hij naar de beroepsrenners over, kreeg echter meer dan zijn paart inzake tegenslagen.

Hij volhardde echter en werd een revelatie in de Ronde van Luxemburg, waarin hij trouwens met verschillende minuten voorsprong een rit won.

Rond zijn selectie voor de Ronde van Frankrijk is er echter heel wat herrie geweest, maar velen vergeten, dat men geen grote koersen moet winnen om een beste ronderenner te zijn, kijk slechts naar een Lowie, een Vlamincx en een Neuville!

MIEL

passen ter zijde, de takken van die struik op 2 meter rechts gelegen, dienen uitstekend als decor. Enkele passen in de andere richting: die half-uitgerukte paal, kan een prachtige « voorplan »-rol spelen, dit alles om jullie te dienen.

Trouwens het is een verplichting een voorplan te vinden wanneer jullie persoonlijke indrukken van wandelingen willen medebrengen. Vaders auto het voornaamste onderwerp? Maar niet het voorplan van een landschap. Een vriend die met jullie wandelen gaat? Voorplan, eerste massa, uitgangspunt voor een vluchtlijn. De familie op uitstap (piknik)? Voorplan voor hetwelk jullie wel graag een weinig tijd neemt, doch slechts een onderdeel van een geheel dat door een vreemde graag bekeken wordt. Voor jullie moet het artistiek landschap, de verzorgde samenstelling, het kader vormen van deze kleine familie-scènes.

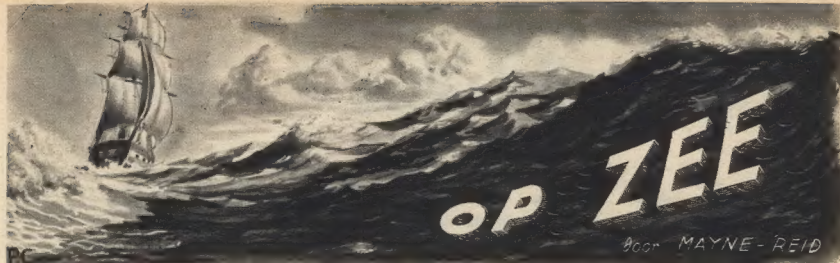
Voor de anderen zullen de personages het met smaak samengesteld

landschap meer leven bijzetten.

Doch wij mogen nooit vergeten dat de omstandigheden ons niet altijd toelaten onze samenstelling juist te begrenzen in het kader van onze zoeker. Maar dit komt er niet zo nauw » aan, wanneer men slechts alles opnam wat ons interesseerde. Wij kunnen wanneer de foto ontwikkeld is de rand met datgene wat onze samenstelling schaadt, afsnijden en het voornaamste bewaren. Er zijn weinig liefhebbers die het over hun hart krijgen een stukje van de foto prijs te geven.

En nochtans, hoeveel van hun foto's zouden er niet bij winnen moesten ze gesneden worden, ik ben geneigd te zeggen: gezuiverd worden.

G. Zonnebloem

HET plan van de kwartiermeester was heel wat wijzer, dan het op eerste zicht wel bleek. Ternaauwernood had de slavenhaler drie kabellengten in de richting van de kruiser gelopen, of hij ging over andere boeg tot hij de wind op de zij kreeg en op de kust afstevende. De meeste matrozen snapten niets van dit maneuver; enige genoten het vertrouwen van hun officieren en kenden het plan van de kwartiermeester.

De kruiser moest in de mening verkeren; dat we terug de rivier op wilden, ofwel de kust wilden verwoegen om het schip te verlaten en met de sloepen de rivier opvaren. Het was onwaarschijnlijk dat de kapitein van den kruiser de list zou doorzien, daar er zeer weinig kans bestond dat we zouden slagen.

Daarin vergiste hij zich; het maneuver van de slavenhaler had tot doel hem te verschalken. Al waren de kapitein en zijn handlanger onmenschen, het waren er niet minder gewikste zeelui om; ook hadden ze nog het voordeel dat ze de kust kenden.

Zodra ze onze koersverandering zagen, wijzigden ze ook de hunne en zetten ze ons achterna, in de hoop ons in te halen ofwel te vangen in de rivier als in een muizenval. Op de kruiser vreesden ze slechts een ding: dat de slavenhaler zijn bark tot zinken zou brengen of in brand steken, zohaast ze het schip verlieten. De bemanning, die reeds rekende op de premie, was vast besloten hen dat te beletten...

De hogervermelde zandbank was gevormd door de stroming van de stroom, en strekte zich nogal ver in zee uit, in schuine richting. Daar waar dit soort schiereiland de kust raakte, stond er water overheen; bij hoog water konden schepen van hoge tonnemaat door de aldaar gevormde vaargeul komen; doch enkel bij hoog water.

De vervolging duurde nu ongeveer tien minuten; de « Pandoer »

KORTE INHOUD. — De jonge Will wou gaan varen, en heeft zich buiten het weten zijner ouders op de bark « De Pandoer » als scheepjongen geengageerd. Dit schip stevent naar Afrika... om slaven te halen. Het gaat voor anker aan de Guineese kust, en Will en zijn vriend Ben Braco maken de gelegenheid gebruik om even aan land te gaan jagen. Ze beleven er verschillende boeiende jachtlavonturen. Nadat op « De Pandoer » teruggekeerd zijn, wordt het anker dadelijk gelicht, want men heeft een Engelse kruiser opgemerkt in de Guineese wateren...

was nu dicht bij de kust, en het leek wel of ze de monding wou overschrijden; de kruiser voer nu evenwijdig met de zandbank; op 800 meter van de slavenhaler.

Plots wendde hij de boeg, kreeg wind achter, en stond recht voor de klip. Angst greep de bemanning aan; een ogenblik later moesten we vastlopen of waren we gered. Ge-

strand, of ongehinderd op weg naar de Braziliaanse kust...

De slechten haalden het deze keer... De slavenhaler schuurde vervaarlijk over het zand, maar schoof er overheen. Het gevaar was geweken: een driedubbel hoerah weerklonk.

De kruiser kon nu zijn achtervolging wel staken... Enige kanonballen werden afgeschoten, zonder resultaat; een verbijzeldera werd weldra vervangen, en voordat de kruiser van boeg veranderd was, vormde ons schip een stip aan de einder.

HOOFDSTUK XL

Bij zonsopgang was er geen spoor meer van den kruiser te kennen. De « Pandoer » voer met volle zeilen naar Amerika. Alles scheen er op te wijzen, dat we thans ongehinderd in een of andere kleine haven van Brazilië zouden landen, alwaar we met open armen zouden ontvangen worden, en liefhebbers vinden voor onze waar.

Schipper en bemanning gingen zich verrijken ten koste van menschenlevens, tegen alle menselijke rechten in. Maar wat raakte hen dat: eens rijk zou de kapitein plaats nemen onder de handelsmagnaten, in hoog gezelschap leven en overal gevierd worden. Niemand zou hem vragen naar den oorsprong van zijn rijkdom.

Onze bemanning was een koning te rijk; van de Guineese kust naar de Braziliaanse was een spelevaart.

Al was dan die reis zo gemakkelijk, dit zou toch een de pijnlijkste momenten worden van mijn leven; het aanschouwen van het vreselijk lijd van die ongelukkigen was me een voortdurende kwelling. Ik hoef U niet te vertellen, waarin al die folteringen bestaan. Het werd reeds dikwijls beschreven, maar nog niet realistisch genoeg. Slechter gevoed dan varkens, op elkaar opgepakt, geen plaats om zich eens uit te strekken, een verpestende lucht; nu

Van op de oever woon de koning Dingo de inschepping bij.

en dan mochten ze een paar minuten aan dek komen, in groepjes van vier of vijf, werden dan teruggedreven naar die hel, en een zware heksen viel achter hen dicht.

Bij dit hekken stond een matroos op wacht; meer dan eens maakte hij gebruik van zijn bajonnette om de mogelijke opstandelingen kalm te houden.

Weinige dagen later waren die ongelukkigen niet meer te herkennen; hun lichaam mergeelde uit, hun gezichten stonden scherp, hun huidskleur werd vaal. Wat de minste van de bekwamen was van de bemanning. Voor hen was dit een kudde, die men koopt en verkoopt. Hun lijden liet hen tot taal koud...

HOOFDSTUK XLI

Niets verbrak nog de eentonigheid van de overvaart: sinds veertien dagen zagen we geen schip meer; de barbaarse tooneeljes die zich aan boord afspeelden bespaar ik U. Een ervan moet ik U verhalen, al herinnert het me aan veel verdriet; ik kan het niet van kant laten, omdat het vervolg uitmaakt van mijn geschiedenis.

Het is wel de akeligste van mijn herinneringen; zo'n diepe indruk maakte het toen op mij, dat ik lang daarna op niets anders denken kon; nu nog, zovele jaren nochtans verlieten sindsdien, staat het me nog helder voor de geest, in zijn tragische werkelijkheid.

Veertien dagen geleden dus verlieten we de Afrikaanse kust; de wind bleef steeds gunstig; we bevonden ons in het midden van den Atlantischen Oceaan, d.w.z. halfweg kaap Palmas en de meest oostelijke punt van Zuid-Amerika; dus op verscheidene duizende mijlen van de twee kusten.

Alles duidde op een voorspoedige reis en ik voelde me opgetogen, want des te vlugger kwam de bevrijding. Elke dag duurde een week; de kwelling van de rampzalige slachtoffers verhoederdigde de duur van elke minuut. Velen stierven; het geluid van de lijken die in zee werden geworpen viel samen met den klank der klok, die aan boord het uur aangeeft. Men gaf zich zelfs de moeite niet

meer om een steen of bol aan de hals van de lijken te hechten; hun opgezwollen overblijfsel doberde voort in het zog van het schip. Niet lang, want de haaien verdwenen er vlug mee in de diepte.

Die haaien — sommige onder hen althans — volgden ons reeds sinds we de kust van Afrika verlieten. Ik had alras opgemerkt dat er verschillende soorten waren. Van dag tot dag werden ze talrijker; met twaalfallen zwommen ze nu om de « Pandoer ».

Ziehier nu het voorval dat ik U aankondigde.

HOOFDSTUK XLIII

We waren dus op enige honder-

voor mij onbekende taal, maar aan hun gelaatsuitdrukking zag ik dat er iets gaande was: « God weet, er is misschien een schip in 't zicht, dat onder Engelse vlag vaart; misschien worden we al achtervolgd? »

Die twee lui hier ondervragen was overbodig; ik was hun niet al te sympathiek. Op de brug kon ik het wel te weten komen.

Daar gekomen, viel er geen enkel schip op de zee te bespeuren. Ook geen dreiging van storm; wat kon dan toch de reden zijn van die vreemde stemming?

De schipper en zijn handlanger stonden om het meest te vloeken, terwijl de matrozen kwamen en gingen, bleek als de dood, met wan-

hoop in de ogen.

Op het dek stonden enige vaten, zo juist uit het ruim opgehaald; velen stonden er omheen, haalde de duiker weg, en proefden van de inhoud. Iedereen stelde er een ongewoon belang, buiten hun gewoonte in.

Het was ernstig; ik kon niet gissen waarover het ging. Om het te weten te komen zocht ik ten allen kante naar Ben; daar hij nergens hier te zien was, moest hij onder in het ruim zijn.

Ik liep langs de kwartiermeester voorbij; hij zag me, doch lette niet op me; het moest dan toch iets heel speciaal zijn, dat hij me de gewone slagen niet toe diende. Ik keek naar beneden: Ben stond daar te midden van de grote tonnen die hij verplaatste en zorgvuldig onderzocht. Al wie bij hem stond was verslagen.

Die onzekerheid woog me te zwaar. Als de kwartiermeester wegging kroop ik naar beneden.

— Ben, wat gebeurt er?

— Slecht nieuws, jongen.

— Wat is er dan?

— Onze watervoorraad is uitgeput.

HOOFDSTUK XLIII

Met wat meer ervaring van het zeemansbedrijf had dit antwoord me meer verontrust; zonder de bangstige blikken van al de omstanders had ik er niet verder op gelet.

(Wordt vervolgd.)

Tekeningen van P. Cuvelier.

De toon van het onderhoud werd steeds scherper.

de mijlen van de kust. Op zekeren morgen kwam ik wat later dan naar gewoonte aan dek; gewoonlijk wakte me een vloek van de kwartiermeester, of, als dat onmens dichterbij was, door een degelijke schudding. Vandaag echter noch het een, noch het ander; ik profiteerde ervan om eens door te slapen.

Het was al lang dag, toen ik opstond; ik verwachtte me dan ook aan een pak slaag. Daar viel aan te ontkomen. Als het dan toch zo was, dan ze maar liefst dadelijk in ontvangst nemen. Ik klom aan dek.

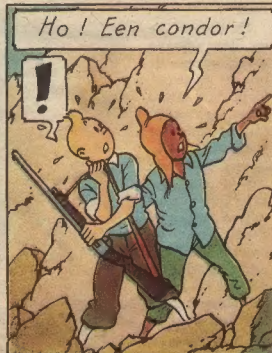
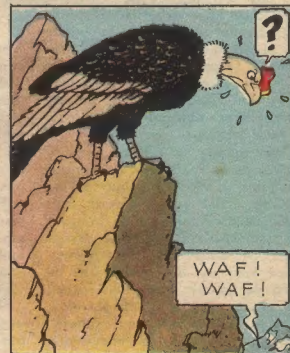
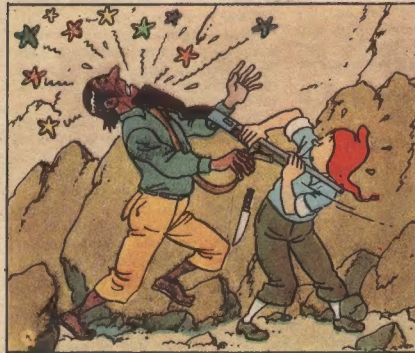
Dadelijk werd ik gewaar dat er iets speciaal gebeurde; twee matrozen stonden daar te praten in een

NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZONNETEMPEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN HERGÉ

HET PEIPSI-MEER

EEN ESTNISCHE LEGENDE door OLAVI KOSKINEN

EUWEN geleiden, toen de beren de Estnische wouden nog onveilig maakten en de buffels en paarden nog wild door de oneindige vlakten draafden, regeerde de goede koning Karkus over het vreedzame Estland. Niet ver van zijn paleis, woonden in het heilige woud drie goede witte goden en drie slechte zwarte goden.

Alhoewel zeer rijk, was koning Karkus toch niet gelukkig, want hij had geen kinderen. Hij smeekte de goede goden zijn gebeden te aanhoren en hem een nageslacht te schenken.

En zeven jaar later werd zijn wens vervuld: Karkus kreeg een tweeling. Het ene kind was een sterke, flinke jongen, en het andere een mooi meisje met blonde lokken en azuurblauwe ogen, dat vanaf haar geboorte de wereld en allen die haar omringden vriendelijk toelachte.

De koning werd bijna gek van vreugde en bracht de goede goden vele kostelijke geschenken.

Maar dat ontstond de zwarte goden, en die zonnen op wraak. Ondertussen groeide de jonge prins, maar bij 't uitspreken van zijn eerste woord, bekeek Mana, de godin, van den dood hem aan met een kwaad oog, en de prins verkwiijnde en stierf.

Maar zijn zuster Rannapura bleef in leven en bloeide op en als een Juniroos.

De haat der zwarte goden was echter nog niet gekoeld door den dood van den jongen prins. Zij besloten, dat Rannapura op zevenjarigen ouderdom in de macht van de heks Peipa zou vallen. Deze heks huise op den top van een hogen berg. En toen Rannapura haar zevenden verjaardag wou vieren, werd zij door de slechte goden ontvoerd en naar den bergtop gebracht, waar zij tien jaar van haar leven zou moeten doorbrengen.

Peipa was wreed en mishandelde de jonge prinses. Maar Rannapura was zo goed, dat ze spijs die slavernij haar lieven lach niet verloor. En van dag tot dag werd ze mooier!

Je hoeft niet te vragen, hoe hard het verlies van zijn enige dochter, den koning getroffen had. Hij ging naar de blanke goden, en smeekte hen om hulp en bijstand. De goede goden zouden aan Rannapura in 't geheim een witte duif zenden, die onder haar vleugel een zilveren kam, een gouden appeltje en een fijn linnen rokje

droeg, samen met een brief, waarin aan het meisje uitgelegd werd, hoe zij zich van deze dingen moest bedienen.

De eerste Dinsdag die op de nieuwe maan volgde, sprong Peipa te middernacht op haar bezem en vloog weg naar den heksensabbat.

Het gevangen prinsesje sloop toen uit haar kamertje en sloeg op de vlucht.

's Middags moest ze met ontzetting vaststellen, dat Peipa haar op een reusachtigen haan achtervolgde. Zij hield een ijzeren staaf in de handen en naderde in volle vaart. Rannapura aanriep toen de goede goden en liet achter haar den zilveren kam vallen, die dadelijk in een brede, diepe stroom veranderde. Peipa stond er voor en knarsetande van spijt en razernij. Maar weldra vond de heks een doorwaadbare plaats, stak den stroom over en zette de achtervolgving voort.

Rannapura, die reeds twee dagen en twee nachten op de baan was, viel van vermoeidheid neer op den grond, en zo haalde de heks haar weer in. De arme prinses had nog nauwelijks de tijd om haar gouden appeltje te laten vallen, dat terstond in een reusachtigen berg veranderde. Peipa had een vollen dag nodig om er omheen te trekken. Maar Rannapura kon niet meer verder. Ze was op, en gebruikte haar laatste verdedigingsmiddel: het fijn linnen kleed, dat in een uitgestrekt wild meer veranderde. Er stak een verschrikkelijke storm op, die de heks en haar haan in zijn kolken meesleurde. Peipa riep alle hellegoden ter hulp, maar haar stem ging verloren in 't geraas van den storm, en ze zonk weg in 't ziedende water.

En nadat het meer de vilijnige heks verzwolgen had, werd het weer effen als een spiegel.

En sindsdien wordt de heks Peipa door dat meer ten eeuwigden dage, gevangen gehouden. En daarom wordt dat water nu nog het Peipsi-meer genoemd.

De snoeken laten Peipa daar niet met rust. En soms wordt de getormenteerde heks dan woest, en veroorzaakt een verschrikkelijken storm.

Het meisje Rannapura geraakte gaaf en gezond terug bij haar vader, koning Karkus. Zij leefde gelukkig en huwde met een prins uit een naburig land.

De stroom die uit den zilveren toverkam van de prinses ontstond, loopt nog altijd breed en majestatisch door de Estnische vlakten. Het landsvolk zal U nog den toverberg aanwijzen, indien U zich van de waarachtigheid dezer geschiedenis van het meisje Rannapura wil gaan overtuigen.

postzegel boekje

KEIZER KAREL V. (1500-1550).

In het jaar onzes Heren 1500 werd in het gezin van hertog Philips de Schone te Gent een jongen geboren, die Karel gedoopt werd en een der grootste zonen van ons land geworden is. Hij erfde op jeugdigen ouderdom de Boergondische landen, Oostenrijk en Spanje, en werd tot keizer van het Germaanse Rijk verkozen. Deze machtige vorst was een buitengewoon ontwikkeld man: hij kon zich in al de voornaamste Europees talen uitdrukken!

Zijn hele regering is één onafgebroken oorlog geweest.

Ondermijnd door de ziekte zag hij zich in 1555 gedwongen om troonsafstand te doen, en zich terug te trekken in een klooster te San Juste in Spanje.

De geschiedschrijvers vertellen over hem volgende anekdote: «De grote keizer wilde eens den indruk van zijn eigen begrafenis beleven, liet zich in een doodskist leggen en deed zijn dodendienst opdragen. Het gevolg er van was, dat hij tijdens den daaropvolgenden nacht overleed...»

Onder de geveulende woorden van Keizer Karel, wil ik er hier tot slot twee aanhalen. De uitgestrektheid van zijn staten beschreef hij als volgt: «In mijn rijk gaat de zon niet onder!» En over de talen pleegde Keizer Karel te zeggen: «Men is zo dikwijls mens, als men talen kent».

De Belgische postzegel welke deze grote Vlaamse Keizer voorstelt, draagt het nummer 576.

Fr. DEPIENNE.

WETENWAARDIGHEDEN

EEN LATE ROEPING

Een zekerer Wilfred Gleason verloor zijn vrouw op 76-jarigen ouderdom. Om zijn leed te vergeten besloot hij te reizen en Wilfred werd globe-trotter. Dat is nu reeds 19 jaar geleden. De schipbare heer Gleason is tuss 95 jaar oud en hij heeft reeds zeven maal de reis rond de wereld gemaakt, drie maal het Zuid-Amerikaans continent doorkruist, en de inboorlingen van Alaska, Patagonië, Tibet en Transvaal van naderbij leren kennen. Voor het ogenblik rust hij eventjes uit te Londen, alvorens per vliegtuig naar Guatemala te vertrekken!

Ik heb me nog nooit zo frisch gevoeld als tuss, heeft hij verklaard!

POPEYE AAN DE EER!

TE Crystal-City in de Verenigde Staten heeft men een monument opgericht ter ere van Popeye, de sympathieke zeeman uit de tekenfilmen van Max FLEISCHER. Zoals jullie wel

weten, kan Popeye zich steeds uit alle situaties helpen, dank zij het eten van industriële spinazie-soeveloden. Een Amerikaans geleerde heeft nu ontdekt, dat spinazie bijzonder krachtige voedings-eigenschappen bezit, en een goede remedie is tegen bloedarmoede.

VAN «PLASTIC» GESPROKEN...

Een Spaanse chirurg heeft een tienjarig jongetje met succes geoperceerd, en het een halve schiedel in plasticus bezorgd! De geoperceerde heeft 2.700.000 penicilline-eenheden moeten werken en had twee bloedtransfusies nodig. Hij is er nu bovenop, maar wat zal er gebeuren wanneer zijn hoofd aan 't groeien zal gaan?

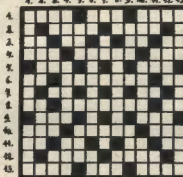

ONS KRUISWOORDRAADSEL

HORIZONTALAAL

1. Korst van een zweer. - God van de rijstcultuur op Java. - Oorlog. - 2. Oude man. (Z. N.) - Beroemde Zuilenang. - 3. Eerste toon der natuurlijke toonschaal - C. Reeds. - Ronde spier kruisvormig aan een mast. - 4. Bron. - Houten gebouwtjes op pieken. - Meisjespeelgoed. - 5. Verbeterde esperantotaal. - Houten vat. - 6. Afbakening van: Westeriengte - Verdovingsmiddel. - Vorm van het werkwoord gaan. - 7. Op dit ogenblik. - Moeder. - 8. Voorzetsel. - Stordig persoon, wiens hoofdhaar vol ongedierte zit. - Pers. voorn. - 9. Streling. - Wijfjeschaap. - 10. Lange platte sneeuw-schaats. - Gewijde harpang. - Snijswerktuig. - 11. Sterk trekder. - Uitroep van verwondering. - Geest aan zee. - Musiekroot. - 12. Rijstpaal met twee handen. - Vetslag tussen huid en vlees bij het varken. - 13. Modder. - Edele vrouw. - Uit den grond opwellend water.

4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

VERTIKAAL

1. Droefheid. - Voegwoord. - Zeker luchtig gebak. - 2. Ronde aarden bak of schotel. - Grote bijl. - 3. Voorzetsel. - Afbakening van: Laos Deo. - Uitroep van pijn. - Pers. voorn. - Hoofddoel der Turken. - Feestdag op den 40 Zondag vóór Pasen. - Kramachtige aandoening van het middelrif. - 5. Bereider van spijzen. - Peen. - 6. Afbakening van: Son Eminence. - Heuplicht (in de geneeskunde). - Afbakening van: par exemple. - 7. Musiekroot. - Ijzeren stang. - 8. Vorm van zijn. - Vlekje. - Uitroep om lemann te tergen. - 9. Boomscheut. - Slag. - 10. Toerverkka. - Tijdmaat. - Grootvader. - 11. Aan de mast. - Rivier in Italië. - Voorzetsel. - Afbakening van: kronen. - 12. Zware ijzeren nagel. - Zee-gras dat gedroogd, vroeger tot het versterken van dijken gebezigd werd. - 13. Malle grill. - Vlaktemast. - Aangemoeten teken om iets op slissend kenbaar te maken.

DE LEGENDE VAN DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or."

En nu hebben we nog slechts een doel, zei de olifant COTE D'OR, de nederlaag van onzen gemeenschappelijke vijand: de wreden Zuurpruim!

Na deze woorden uitgesproken te hebben, nam hij een fonkelend toverstokje en tikte er mee tegen den grond.

En voor de ogen van de verbaasde prinses steeg er een gulden stofwolk op, uit de rots.

De nevel trok langzaam weg en daar verscheen een schitterende ridder in een prachtige rode wapenrusting.

DE LEGENDE DER VIER HEEMSKINDEREN

TEKST EN TEKENINGEN VAN J. LAUDY

EN DAN NOG
WEL HIER

KAREL DE GROTE
SLAAPT VAST

ER MAG HEM GEEN KWAAD GESCHIEDEN,
REINOUT WANT EEN GEVANGEN KONING
IS ONSCHENDBAAR

MEN ZAL
AAN HEM NIET
RAKEN!

MALEGUS TREKT ZICH
TERUG, LEGT ZIJN WA-
PENS AF, EN BEHOUDT
SLECHTS ZIJN
ZWAARD

HIJ TREKT RUWE KLE-
DEREN AAN, EN
SCHENKT ZIJN RIJ GE-
WAARD AAN DEN POR-
TIER

DAAROP GAAT MALEGUS HET WOUD IN

NA VERSCHILLENDE DAGREIZEN ONTDEKT
HIJ EEN VERLATEN KLUIS, EN BESLIST DAAR
TE BLIJVEN

HIJ WORDT ER EREMIT EN BRENGT ZIJN
DAGEN IN BOETE DOOF

BROERS KAREL DE GROTE IS IN ONZE HANDEN
GEVALLEN. NU MOETEN WE HEM DEN VREDE
VRAGEN.

DE KEIZER ONTWAART
UIT ZIJN BEDWELMING.
HIJ KIJKT VERRAST
ROND

— SIRE, WELKE ZIJN
UW EISEN OM EEN
EINDE TE STELLEN
AAN
DEZEN
STRID?

REINOUT NADERT
HEM EERBEDIG

— EERST MOETEN MALEGUS EN RIJKAARD
UITGELEVERD WORDEN WANT ZIJ VERDIE-
NEN EEN WREDEN
DOOD! EN DAN ZAL
IK MET HET ROS
BEGAARD DOEN
WAT IK WIL

ONBEHEERST EN WOEDEND ANTWOORTT
KAREL DE GROTE

WIJ zullen de moto-modellen nu een weinig ter zijde laten om over de goede oude gummi-motor te spreken.

Kapitein Haddock zei jullie reeds, dat gummi meer kracht bezit dan een even groot gewicht staal; wat de vliegtuigen betreft, deze worden uitgerust met krachtige en tevens lichte motoren. Daarom, en dit van het begin van den modellenbouw af, hebben de pionniers dit motor-genre verkozen.

Hoe wordt deze motor samengesteld? Heel eenvoudig uit een streng gummi-draad van eerste kwaliteit. Tegenwoordig gebruikt men bijna uitsluitend draad van een millimeter dikte op 3 tot 5 breedte. Ik heb er vóór dezen oorlog gehad, die men tot 13 maal langer dan zijn lengte kon rekken. Het coëfficiënt van de huidige Engelse gummi schijnt 8 te zijn. Deze streng moet over de gehele lengte van den romp plaats vinden.

De streng is zeer sterk vastgehaakt aan een dwarslat, die in het achterste deel van den romp wordt bevestigd. Dit is om zo te zeggen het steunpunt van den motor. Het ander uiteinde, integendeel, is vastgehaakt aan een as die vrij door den neus van het vliegtuig steekt en die op haar beurt sterk bevestigd is aan de schroef. Wanneer jullie het vliegtuig in de linkerhand vasthouden en met de rechter de schroef draaien in de richting van de wijzers van een uurwerk, dan draaien jullie de streng op zichzelf, die al de kracht opneemt welke jullie daartoe moeten gebruiken. Wanneer jullie op een bepaald ogenblik de schroef loslaten, dan

draait ze zoveel maal achteruit als jullie ze opgedraaid hadden, maar dit met een veel grotere snelheid en dus een veel kortere tijd.

Voordelen van dezen motor: grote kracht voor zijn gewicht; grote soepelheid; spaarzaamheid, vorm die wonderbaar toepasselijk is op een vliegtuig.

Nadelen; korte werking; grote torsie-inspanning die aan den romp wordt overgemaakt.

Om de ontrollingsnelheid te remmen, heeft men een voordeel een schroef met grote oppervlakte te gebruiken, dus met grote diameter. Praktisch geeft men een derde van de zeilbreedte van het vliegtuig als diameter aan deze schroef, wat enorm is wanneer men zich dit voor grote vliegtuigen indenk.

Anderzijds is het gemakkelijk te begrijpen dat, bij een bepaalde diameter, men de streng des te meer kan opdraaien, naar gelang hij lang is; een stukje gummi van 10 centimeter verdraagt, b.v. 100 toeren, dus een van 20 centimeter 200. Van dit principe uitgaand is men er in geslaagd strengen te maken die anderhalve maal de lengte van den romp meten.

Nochtans wanneer men in deze proporties werkt, doet zich een nadeel voor:

wanneer bij vlucht de streng ontvonden is, hangt hij op den bodem van den romp, en een windstoot die het vliegtuig in steile vlucht doet stijgen of dalen, doet het midden van de streng naar achter of naar voren vallen, wat het evenwicht van het vliegtuig in gevaar brengt en dikwijls de oorzaak wordt van een val. Men moest er iets op vinden, namelijk het vlechten van de streng en dit op een bepaalde manier, die zorgt dat het afrollen aanstands wordt stopgezet, wanneer de streng de juiste lengte van den romp opnieuw heeft aangenomen. Men heeft eveneens om dezelfde uitslag te bekomen, een gelijktijdige afkoppeling van de schroef gebruikt, doch dit is een mechanische inwikkeling die beter vermeden wordt, daar men over eenvoudiger middelen beschikt.

Welke zijn nu, praktisch gezien, de uitslagen van de gummi? Een motortijd van een halve tot een ganse minuut, wat voor een goed vliegtuig een hoogte van 100 meter betekent; de vliegtuig schommelt tussen een en vijf minuten in normale omstandigheden; het is reeds gebeurd en dit in speciale omstandigheden met uitzonderlijke luchtgesteldheid dat de vlucht tot ongeveer een uur duurde. Hier zoals elders zijn rekorten de verworvenheden van de elite, en ik moet jullie bevestigen dat een vliegtuig met gummi-motor dat normaal vluchten van een minuut doet, een zeer goed toestel is, dat goed bereikbaar, gebouwd en geregeld werd. Een minuut vlucht schijnt reeds lang voor een toeschouwer, en vooral voor den bezitter van het vliegtuig.

Soldaten vallen uit den Hemel...

De eerste valschermspringers.

In 1918, bij 't einde van den eersten wereldoorlog, kwam de Franse kommandant Evrard, op het idee om achter de vijandelijke linies soldaten per valscherm neer te laten om er speciale opdrachten uit te voeren.

Er werd beslist, dat acht man, voorzien van voedsel, ontspioffingsstoffen en seintoestellen boven de Ardennen zouden neergelaten worden, om er een belangrijke spoorlijn en elektrische centrales in de Maasvallei in de lucht te doen vliegen. De bliksemsnelle doorbraak van de geallieerden bij het laatste offensief heeft de inzet van deze eerste parachutistengroep toen overbodig gemaakt.

Tijdens den tweeden wereldoorlog, hebben de parachutisten een grote rol gespeeld. Het mag gezegd, dat zij bij de landing in 1944, de zege afgedwongen hebben.

Hoe bedient men zich van een valscherm?

Er bestaan twee systemen om de parachute te openen: de automatische en de mechanische. Het eerste systeem wordt gebruikt door de parachutistenbataljons, en het tweede door het vliegende personeel, en dan meestal in geval van nood.

Waarin bestaat nu het verschil tussen deze twee systemen? Wel, de parachutisten kunnen in de beste voorwaarden uit het vliegtuig springen:

Het troepenparachutistenvliegtuig heeft zijn snelheid fel verminderd, opdat de valscherm van de manschappen welke gaan springen, zich behoorlijk zou kun-

nen openen. Indien de snelheid van het transportvliegtuig boven de 250 km. per uur zou gaan, dan zou de sprong gevaarlijk worden, zowel voor het parachutist zelf, als voor zijn parachute, want men moet weten, dat er zich bij het opengaan van den valscherm in één seconde een snelheidsvermindering van 300 tot 30 km. per uur voordoet.

De automatische parachute werkt als volgt: iedere valschermspringer hangt aan een kabel, die langs de hele lengte van de romp loopt, den haak van den riem welke aan de « schouw » van zijn parachute vastgemaakt is. Reeds nadat hij enkele meters uit het vliegtuig gevallen is, breekt—de riem en rukt de parachute open, die niet opgeblazen wordt door den wind en den val breekt. Dit alles gebeurt in ongeveer drie seconden tijd.

Bij het andere model moet de valschermspringer zelf zijn parachute openen met een koordsysteem dat zich aan zijn linkerschouder bevindt. Dit model wordt gebruikt door hen die in allerlei omstandigheden moeten kunnen springen, zoals de jachtpilooten.

In sommige legers worden de parachutisten met twee valschermen uitgerust: een op hun rug en een op hun buik. De tweede dient als « laatste kans » wanneer er aan de eerste iets zou gebeurd hebben.

In tegenstelling met de opinie van de meeste mensen, doen er zich betrekkelijk weinig ongevallen voor met dodelijken afloop bij de valschermspringers. Van de ongelukken die zich toch voordoen, is de oorzaak meestal een fout in 't oploopen, een slechte houding bij 't openen of een gebrek aan koelbloedigheid.

Binnenkort zullen we nog beleven, dat de passagiers der handelsvliegtuigen per valscherm uit de machine zullen springen boven de « tussenstations », waar het vliegtuig niet meer zal landen om tijd te winnen...

TEDDY BILL

DE GRENSWACHTER

DOOR LE RALLIC

15 — WE HEBBEN JEEVES, MAAR DE INDIANEN ZIJN IN OPSTAND. DAT WORDT EEN GEWELDIGE STRID !

DE LUITENANT VERSTERKT DE VERDEDIGING VAN HET FORT.

— IK VRAAG ME AF, HOE IK HIER ZAL WEG GERAKEN ! EN IK MOET HIER WEG, WANT ANDERS...

NA EEN LANGE RIT, STOPT BILL AAN DEN VOET VAN EEN HEUVELTJE !

HIJ BEKLIMT DE HOOGTE OM DE HORIZON TE BESPIEDEN.

— ALARM !... DE SIOUX !

— SNEL ! BELET DE DIEREN HET HINNIKEN, TERWIJL DE ROODHUIDEN GINDER VOORBIJRIJDEN.

NIET VER VAN DE BLANKEN MAKEN DE INDIANEN HALT OM HUN KAMP OP TE SLAAN.

— WACHT ME DAAR !... IK 'GA HEN EENS VAN NABIJ BEKIJKEN.

VAN UIT EEN BOOM BESPIEDT BILL HET KAMPEN DER SIOUX, PLOTS HOORT HIJ RUITERS NADEREN.

— HO !... HO !... DAAR KOMEN ER NOG BIJ !

EEN TIENTAL RUITERS DAGEN OP, EN WORDEN DOOR DE SIOUX-HOOFDMAN EN ONTVANGEN.

— EEN KRIJGSRAAD ! JUIST ONDER MIJN BOOM ! WAT 'N GELUK DAT IK PERCIES IN DEZEN BOOM GE- KLOMMEN BEN !

— MIJN BROEDERS ZIJN WELKOM ! HET UUR IS GESLAGEN OM DE BLEEKGEZICHTEN UIT ONZE JACHTVELDEN TE VERJAGEN !

(Wordt voortgezet.)

HOE DE MACHINE HET MENSELIJK VERSTAND VERVANGT

DE mens is voorzerker een eigenaar-dig wezen.
In zijn onverzadelijk verlangen naar kennis, heeft hij de geheimen van de natuur één voor één ont-sluiert.

Dat hij dikwijls getracht heeft deze won-derbare natuurkennis aan te wenden tot oorlogsdoelinden, is helaas, maar al te waar.

Een der dinen die ons meest treffen is de rekenmachine, die werkelijk een kunst-matig verstand is, dat de moeilijkste be-werkingen kan uitvoeren.

Vinden jullie niet, dat deze machine, die in staat is de menselijke gedachte te ver-vangen, een echt wonder is?

Te Parijs in het museum van Kunsten en Ambachten kan men de eerste rekenma-chine bewonderen, die door Pascal uitge-vonden en gebouwd werd.

De geniale schrijver Blaise Pascal, was maar achttien jaar oud toen hij zijn reken-machine ontwierp... en deed werken! Om zich het buitengewone van zulke onderne-ming te kunnen realiseren, moet men zich niet alleen voor ogen houden, dat dit het werk van een jonge kerel, maar ook, dat de mechaniek in die periode nog zeer primitief was!

Reeds vóór den oorlog bezat het Tech-nologisch Instituut van Cambridge (U.S.A.) een hele reeks statistische machines, waar-van er slechts één onder ons, mijn vriend Hypoliet Calys, de astronoom (welke jullie reeds in « De Geheinzinnige Ster » ontmoet hebben) de werking kan begrijpen.

Tijdens de vijandelijkheden, was de voor-uitgang op dit gebied, zowel als op vele anderen zo sterk, dat de directeur van de Amerikaanse burelen voor Wetenschappe-

lijke Opzoekingen, Vannemar Busch, de ma-chines van vóór den oorlog als traag en onjuist bestempelde!

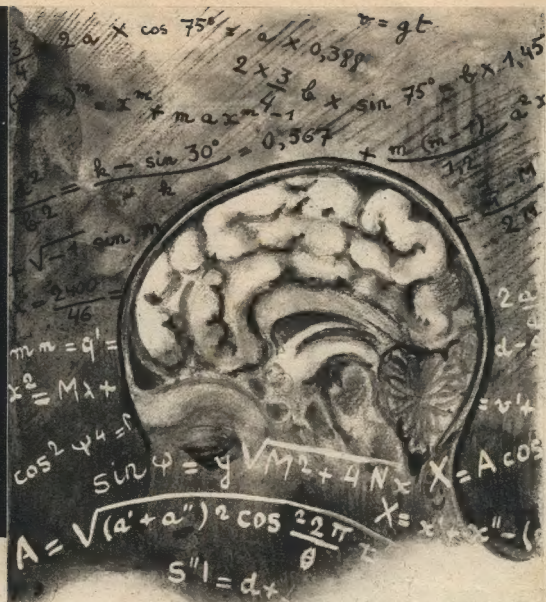
Begin 1939 zei de Amerikaan Arthur Compton (Nobelprijs 1927, op vijf en der-tig jaar):

« Voor wat het handwerk betreft, hebben de machines de mensheid van het grootste deel van hun last verlost en de middelen aan de hand gedaan dingen voort te brengen, die zonder mechanische hulp niet te verzeilen waren. Toch denkt men in 't algemeen, dat de machines, op intellec-tueel gebied, geen dergelijke hulp zouden bezorgen en alzo de menselijke macht uit-breiden.

> De wetenschappelijke en technische vooruitgang, is in vele richtingen beperkt geworden, daar het onmogelijk was tot een mathematische ontleding over te gaan, in-zake het resultaat van het redeneren en functioneren der apparaten. Menigvuldige wetenschappelijke hypothesen op gebied van technische ontwikkeling, moesten zonder hoop opgegeven worden, ingevolge de ja-renlange mathematische berekeningen, die ze vergden. »

De vooruitgang op het gebied van de constructie van « kunstmatige hersenen », is zo groot dat, naar het schijnt, de weg naar snelle intellectuele ontwikkeling van den mens openligt!

Wanneer het op te lossen vraagstuk « eenvoudig » is, gebruiken de Amerikanen « kleine truksjes » (gadget), zoals deze welke de kanonnen regelt, en automatisch alle richtingsvraagstukken oplost. Men wacht 60 tot 90 seconden, tuurwerk in de hand, zonder zich om iets te bekomme-ren, en men schiet! Het automatisch rich-tingsstoelstel heeft de juiste oplossing ge-vonden van dit vraagstuk, en alle nodige maat-regelen getroffen!

Maar dit is niets in vergelijking met de monumentale machines die veel ingewik-kelder werk verrichten, en van 500.000 tot 1 miljoen dollars kosten!

Hier valt de Enjac-machine van het Ame-rikaans leger te vermelden. In enkele minu-ten werkt deze machine, en maakt schiet-tabellen. (It is te zeggen, in minder tijd dan de obsus nodig heeft om zijn doel te be-reiken!)

Het is verbluffend dat deze machine ook een « geheugen » heeft, dank zij verschil-lende elektrische circuits. In andere woor-den, ze kan herinneringen, welke zij enre-gistreerde, bemutten!

De machine van de Bell Telephone La-boratoria kan zelfs op afstand vraagstukken oplossen.

Wel te verstaan moet het op te lossen vraagstuk in een « taal » zijn die de ma-chine kan « begrijpen ».

Om dit te kunnen, schrijven verschillende ingenieurs twee, drie dagen lang om het op een geperforeerde band papier op te teke-nen. Zelfs uiterst netelige vraagstukken wor-den nu opgehelderd, bv. de uitwerking van ont-ploffingen.

Op één enkelen dag werkt de machine zoveel af als honderd rekenaars kunnen in een eeuw.

Is dat niet buitengewoon en staan we niet stuk van verbazing en bewondering voor zulke resultaten?

Meer dan honderd duizend jaar zijn ver-lopen sinds de mens, nog als 'n wilde leefde, weinig verschillend van andere wilde schep-selen die hij doodde om zich in leven te houden.

En zijn klein verstand heeft zo'n gewel-digen vooruitgang gemaakt, dat het hem mogelijk geworden is in de domeinen, die hem verboden schenen, door te dringen!

HET GEHEIM VAN DEN ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBBS)

